

3 3 3

BANJO - ORKEST
St.-Aloysiuscollege
Menen.

VALAIS - WALLIS
12 - 23 juli 1969

Reisverslag
in grote en kleine
tertstoon.....

WUNDERBAR WAR

Zum Eintritt

Beste Muzikant,

Ziehier een geschreven reisverslag !

Muzikanten uit Wervik zijn gedurende enkele avonden samengekomen om de indrukken van die twaalfdaagse reis op papier te zetten. Wij feliciteren hen om dit prachtig initiatief !

De eindredactie van de tekst en het typen heeft Marc Decramer op zich genomen, waarvoor onze bijzondere dank!

Er is nog meer !

Een fotoboek brengt U binnen kort een reisverslag in beeld.

Johan Messely heeft een zeer geslaagde reportage in beeld. (120 stuks!) In september krijgt U gelegenheid om die in te kijken en eventueel foto's te bestellen. Indien U ook nog goede foto's ter beschikking hebt, bezorg ze op 1 september, om ze aan de reeks in het album toe te voegen.

Verder wordt in het najaar een gezellige avond gepland, waarop U met Uw familie kunt aanwezig zijn. Met dia en kleurfilm (de secretaris alleen reeds brengt 30 minuten film), zullen wij de sfeer van die wonderbare dagen nogmaals kunnen beleven!

Op het programma van september hebben wij de twee optredens, die vorig schooljaar werden voorgesteld en aanvaard: zondag 14 sept. te Ardoeie (voormiddag: Mis bij pompierfeest voor gans WestVlaanderen), en op zaterdag 20 september: avondmis, op Korenmarkt te Izegem, als inzet van muziekfestival.

Graag zouden wij daar de eerstes nog eens zien deelnemen, indien het enigzins kan !...

Beste groeten.

A. Bouckaert.

Zaterdag 12 juli : `Wij zijn samen onderweg !

Dagparool : desmadryltje !

Om 6 uur 30 stonden alle muzikanten, gepakt en gezakt klaar, van ongeduld te trappelen. Alles was O.K. Slechts 1 zaak ontbrak : de bus. Gelukkig bleven alle gelederen, dank zij de koelbloedigheid van onze dirigent rustig. Tenslotte kwam de bus de Oude Markt opgedenderd, en onder de kundige(?) leiding van Bernard en Martin werden de koffers volgepropt. Hoe sommige valiezen bij hun aankomst in St.Jean nog herkenbaar bleken, blijft tot nog toe nog altijd een raadsel. Voor het vertrek knoopten wij kennis aan met de kokessen, die er op dat ogenblik nog altijd uitzagen als 3 pensionnairkes. die zojuist de nonnekensschool hadden verlaten (hoe kan een mens zich toch zó vergissen ?).

Nadat wij nog een meewarige blik over de collegegevel hadden laten dwalen, vertrokken we richting Mons. Het gebrulde : "Smeerlappen, gij zijt ons kwijt..." weergalmdde nog lang na tussen de collegemuren..

Over Mons, geraakten we na 1.006 verkeersopstoppingen en oponthoudjes eindelijk over de grens. Er werd een eerste halte gemaakt in een kleine voorstad van Reims. Daar werden ook de weelderig belegde broodjes aangesproken, nietwaar Dirk ? Plots een ongewoon koddig gezicht: Jan, baskische muts op het hoofd en legerzak op de schouder trok op zoek naar een W.C., tot grote verbazing van een politie agent, die zich blijkbaar afvroeg of de clochards de parijse metro misschien aan het verlaten waren.

In de namiddag denderden we verder over de franse wegen, waar menige aangename(?) collegeherinnering terug werd bovengehaald. Nadat wij onze beslijkte kelen hadden vrijgespoeld te Chaumont bereikten wij in de vroege avond Besançon. Onze dirigent kreeg een krop in de keel, toen hij vanop een hoogvlakte de stad Vesontio zag liggen met de kringelende Doubs, waar zijn idool Caesar menige bloedige daad had gesteld. Onder leiding van Bernard togen enkele eerstes naar de vestingen, die ze met menige stroom besproeiden... (geen commentaar) Na de kellner in het buffet van het station nog een zenuwcrisis bezorgd te hebben, trokken wij verder en bereikten na een vermoeien-

-de dagreis de zwitserse grens te Vallorbe. Daarna ging het kalm verder door een inslapend Zwitserland. Om 1 uur 30 kwamen we in Sion aan, waar ons in een soort betonnen gaskamer slaapgelegenheid verschaft werd. De omgeving inspireerde tenzeerste de oudsten die er een kussengevecht in regel aanvingen. Vooral bij Pol, de trompetsit hadden de gevolgen nog een langdurige nawerking, vooral te horen bij het spelen van zijn trompetsolo in "Valais". Algauw dutten allen in, en verzonken in de diepe slaap der gelukzaligen...

Zondag 13 juli : "Oh Happy, day !"

Dagparool . "Zappalsientje!"

Om 7 uur 30 kropen verdwaasde gezichten van tussen de dekens te voorschijn. Het wassen en het ontbijt gebeurde eerder primitief, maar wij waren aan meer dan dat gewend. Onder het kwelen van de tophit "Spinning wheel" togen we de bus op, en zochten het hoofdkwartier op van J.K.Z. Om 10 uur hielden wij er repetitie in de gezonde buitenlucht, echter onder een blakende zon. De gevolgen ervan waren na 10 dagen nog te zien. nietwaar Pol ? Na de repetitie kregen wij voor de eerste maal sinds ons vertrek uit België weer degelijke kost tussen de tanden.

Vlug namen we toen terug onze plaatsen in, en brachten een afscheid-concert voor de Belgen die terug huiswaarts keerden. Het concert was eerder zwak te noemen, maar niettemin verwisselden toch ettelijke platen van eigenaar. Daarna staken enkele muzikanten een gelegenheidsorkestje in elkaar, en joegen er enkele tieners het hoofd op hol met enige zeer geapprecieerde blues. Dit in afwachting van ons vertrek naar St.Jean.

St.Jean werd rond 16 uur bereikt, onder het luidkeels tieren van onze "marche militaire": Spinning wheel, met bijhorende tekstaanpassing van Patrick W. Onmiddellijk volgde een bestorming van onze logeerplaats, waar iedereen zich een plaatsje trachtte veilig te stellen. Wie geen plaatsje meer vond. wrikte zich ergens tussen. onder afkeurend protest van zijn makkers. Toen iedereen van de gedane inspanningen bekomen was, luidde men de klokken voor onze

zondagsmis. Deze werd voltallig bijgewoond, waarna wij tijdens ons verblijf nooit meer zoveel volk in de mis hebben gezien. Die avond konden wij voor de eerste maal genieten(?) van de culinaire produkten van onze kokessen.

De zware verantwoordelijkheid van de afwas werd geladen op de kloelke schouders van derdes en vierdes. Dezen, gedurende een gans jaar manu militari door Mr. Verdonck gedrild, gaven gedwee gehoor aan de oproep van kampleider Bernard.

Nadat de zware zwitserse kost wat bezonken was, trokken eerstes en tweedes er nog heel eventjes op uit voor een avondwandeling naar Grimmentz. Derdes en vierdes, uitgeput door de vermoeienissen van de vorige dagen, begaven zich onmiddellijk teruste.

Na de thuiskomst werden op de slaapzaal van de eerstes en tweedes nog langdurige, diepzinnige, en stichtende(ja, vooral stichtende) gesprekken gehouden. Sommigen ontpopten zich tot waarachtige raad-seltjesmakers, zoals Etienne, die in het vuur van het zich geestelijk pijnigen boven op het bed van Bernard gerold was, die de ordeverstoorder met een krachtig "Shut up!" terug tot de werkelijkheid riep.

Rond 1 uur 30 was de volledige logeerplaats in een diepe rust gedompeld...

Maandag 14 juli: "Stilte van de natuur is vol geluiden!"

Dagparool : " Akkoord, moar...!"

Kreunende eerstes en tweedes kropen die morgen letterlijk van tussen de dekens. en sloften naar beneden, waar de jongeren reeds van zeer vroeg in de waterbak stonden te plonzen. Maar een prachtige zon - die we overigens gedurende ons ganse verblijf gezien hebben toverde bij allen vlug de glimlach op het gelaat : het was immers onze eerste volledige dag in St.Jean. Na het zeer gevariëerde ontbijt werden de diensten aan de vierdes toevertrouwd, die gedwee, het voorbeeld van hun vroede voorvader Caesar indachtig, tegen de hopen tassen en dergelijke ten strijde trokken.

Tijdens de repetitie in de voormiddag kregen wij het bezoek van de

heren Bauwens en Coppieters, directeurs van J.K.Z., op wier aan-vraag we de partituren van "Aperitief" opdiepten en het lied terug op het repertorium plaatsten, wat wij ons niet beklaagd hebben.

Na het middagmaal genoten wij van een korte siësta. Ondertussen was buiten rond de waterbak een watergevecht ontstaan, om de vingers van af te likken. Het was werkelijk een "bellum omnium contra omnes". Ook Raf liet zich niet pramen, en weldra zagen wij hem als overwinnaar uit het strijdperk treden. Het was werkelijk een sportieve weerwraak voor de last hem tijdens het schooljaar aangedaan. Ook Johan D. onderscheidde zich maar dan op een andere manier. Bij het werpen van een emmer water, had hij immers vergeten de emmer vast te houden, zodat zijn slachtoffer half groggy terug diende opgekalefaterd te worden. Het was werkelijk een prettig uurtje dat we ook niet elke week kunnen beleven!

Fris en uitgerust trok daarna een groep onder de leiding van de ervaren berggids Raf, de bergen in. Na een korte doch heerlijke wandeling kwamen zij langs Grimentz terug, waarna ze de talloze haarspeldbochten afsneden, en zo algauw terug St.Jean bereikten. 's Avonds was er nog geen optreden voorzien, en zo konden wij nog maar eens kalmpjes weg een avondwandelingetje maken. Die bewuste avond word in Grimentz, niet in de bergen of in Gods wijde natuur, maar wel in een mooi hotel "le plus beau perle des Alpes" ontdekt : Pascaltje. Jan T., Wilfried, Marc D., en Patrick V., dwaalden toevallig af tot in ST.Jean, waar ze samen met Raf de romantische gezelligheid gingen opzoeken onder de parasol van een terrasje. Daar werden in het avondschemer onder een rode ondergaande zon menige herinnering uit de jeugdijaren bovengehaald. De derdes en vierdes waren reeds voor de 20 maal vroeg slapen gegaan wat enkel hun fysieke conditie kon ten goede komen (althans volgens de eerstes en tweedes.) Zo kwam dan meteen ook het slot van onze eerste volledige dag in St.Jean, die we zeker geslaagd konden noemen.

Dinsdag 15 juli : " Hoogvlakten bieden nieuwe horizonten!"

Dagparool : " Tiereliere !"

Reeds van bij het ochtendgloren heerste er een zenuwachtige drukte rond de kampplaats: om 10 uur, verwachtten wij immers de technicus van Radio Suisse-romane voor de opname van enkele nummers en een interview met onze dirigent. Technicus Mr. Anchisi was stipt op tijd. Kort daarop vereerden enkele notabelen van de streek ons met hun bezoek. Ze luisterden kritisch naar onze muziek en waren dermate opgetogen dat ze ons een tractaat aanboden in hun "Cave": wijnkelder. Wij allen, dorstige vaderlanders lieten ons niet pramen en trokken de kelder binnen. Wij proefden er van de heerlijke fondant, recht uit het vat. In vijftien minuten tijd greep een volledige metamorfose plaats: waar wij kalm en waardig de kelder waren binnengestapt, kropen wij er luimig en luidruchtig terug uit, net alsof we uit een schilderij van Breugel waren weggelopen. Ook onze kokessen ontsnapten niet aan de weldoende invloed van de zoete nectar. Zelfs onze dirigent moest aan een paar mannen informeren " waar zijn kamer was": de blaken-de zon of de invloed van de hoogvlakte ? Na een drastisch optreden van Raf bedaarden de gemoederen op slag, en gingen wij vlug aanzitten voor een versterkend middagmaal.

's Namiddags kregen wij dan een grote verscheidenheid van activiteiten : enkelen zaten in extase blues te spelen, de heupen bewegend in een hawaïaans ritme, anderen nestelden zich in hun bedstee-om uit te rusten van de vermoeiende voormiddagactiviteit; een ander groepje ging in de enige café die St.Jean rijk was de explo-ten van Eddy Merckx op de T.V. volgen. Iedereen was echter stipt op tijd voor het avondmaal.

Na het eten kleepte iedereen zich in uniform, en trok te voet in klasverband op naar Grimentz, voor ons eerste zwitsers optreden. Zoals José er aankondigde, traden wij er op " dans un cadre mer-veilleux": in een prachtig hoekje, onder enkele dansende lam-pions zaten wij samen, tussen enkele huisjes in typische stijl : de muziek die we hen brachten, klonk werkelijk hemels. Iedereen was zeer tevreden, en uit dankbaarheid liet de burge-

meester van Grimentz ons een bezoek brengen aan zijn "Cave", die dat kunnen wij u verzekeren - geen zo'n succes had als tijdens de voormiddag.

Een bus, die waarschijnlijk moeizaam de 2° wereldoorlog had door-
gemaakt, bracht ons in een gezapig tempo terug naar St.Jean, dat reeds in een diepe rust gedompeld bleek.

Woensdag 16juli : "Er komt een moment dat men de spiegel ver-
anderen moet in een venster!"

Dagparool: "Spinning wheel!"

Evenals de vorige dag moest het opruimen heel vlug gebeuren, want om 9 uur 30 zou Mr. Melly klaar staan om ons doorheen het prachtige dal naar Saas - Fee te brengen. Voor velen was het een aangename kennismaking met de vriendelijke Mr.Melly, voor anderen was het na drie jaar een verrassend terugzien. Weldra bemerkten wij dat Mr.Melly, die figuurlijk het Banjo-orkest "ingeslikt" heeft, in die drie jaar qua vriendelijkheid en genegenheid nog geen zier veranderd was. Voor het transport had hij dan nog zijn nieuwste bus, een Mercedes meegebracht, waarin we letterlijk naar Saas-Fee gewiegd werden. Gedurende de ganse reis poogde Mr.Melly de radio op Suisse-romande te zetten, om ons onze radio-opname te laten horen. Jammer genoeg bleef het bij pogingen.

Om 12 uur 30 bereikten we Saas-Fee, waar een prachtig panorama zich aan ons openbaarde: 2 bergketens lopen samen uit op een machtige gletsjer; aan de voet van deze ligt het mooie toeristenoord Saas-Fee. De charme ervan wordt nog versterkt door het feit dat aan alle motorvoertuigen de toegang tot de stad ontzegd wordt. Een groep muzikanten ging onmiddellijk op zoek naar een zwemdok, waar men bij hun aankomst onmiddellijk alle overige baders zag verdwijnen! Het was er werkelijk zeer gezellig. Nadien gingen ze zich bij de anderen voegen die reeds gemiddagmaald hadden. Enkele mannen van derdes en vierdes gingen met begerige blik in de ogen inlichtingen vragen nopens de teleferiek. Toen ze hoorden dat het de 150 B.Fr. per man overschreed, zagen ze algauw van hun voorne-

-men af, en kuierden als doodgewone toeristen verder.

Reeds om 16 uur 30 stond alles klaar voor het optreden. De prachtige schikking van het orkest, bij de trappen van de moderne kerk bood een theatrale aanblik, en trok reeds vele kijklustigen. Het optreden mocht buitengewoon geslaagd genoemd worden. Er werd praktisch perfekt gespeeld. Alleen Pol M. verbleekte toen aangekondigd werd dat hij zou spelen "in the style of great old Harry James", wat hij tot dan toe gewoon geweest was niet te doen! Een niet te vermijden zaak dreigde achter roet in het spelen te gooien : juist zoals 3 jaar geleden begonnen om 18 uur de klokken te luiden voor de avondmis, en helaas, ze wisten weer van geen ophouden. Juist toen onze dirigent op het punt stond neurotisch te worden (hij, die op alle onmogelijke momenten nochtans zijn koelbloedigheid weet te bewaren), stierf het klokken geluid uit, en konden wij ons programma afwerken. De rest verliep bijzonder vlot, en met de verkoop van 220 platen, mocht ook het financiële aspect van de zaak buitengewoon genoemd worden. Een pluimpje verdiende Etienne D. die op zijn eentje meer dan 100 platen aan de man bracht: nieuw rekord van de reid. Het algemeen rekord staat nog steeds op naam van Johan Sierens (+ 150). Misschien voor volgend jaar, Etienne?

Toen alles opgeruimd was, volgde nog een etentje in "La Potterie": het was delicious ! Hot-dogs, bereid met kanjers van worsten. overlapt met mosterd, genuttigd met broodjes en overspoeld met vruchtensap: de hemel op aarde!

Het elektrisch wagentje dat het materiaal met enkele mannen terug naar de bus buiten stad moest voeren, maakte nog een zeer gewaardeerd ommetje naar het "Hochgebirge", dat jammer genoeg reeds na 10 minuten ten einde was.

Daarna zweefden we rustig met de Mercedes van Mr.Melly terug naar St.Jean, waar iedereen van een verkwikkende nachtrust genoot.

Donderdag 17 juli: "De kunstenaar leert ons dieper luisteren
en verder zien!"

Dagparool: " 't Es pud'onnozel, en 't..."

Weerom was het vertrek die dag vroeg gepland. Terminus: Zinal!
Na een korte rondwandeling, werd daar de beklimming aangevat van
de Petit Montets, die in ieder geval Montets was, maar Petit???

Bij deze tocht blonken de eerstes en tweedes uit door hun afwe-
zigheid, wegens allerhande redenen: koppijn, rheuma, kortademig-
heid, uitgedroogd zijn, heimwee naar huis, enz. Niettegenstaande
dit alles hield Marc P. toch de eer hoog, en bereikte de top met
20' voorsprong op de tweede. Een half uurtje later kwamen nog al-
tijd menselijke wrakken naar boven gezwalpt. Hoedje af voor der-
des en vierdes die praktisch voltallig bovenkwamen.

Terug beneden werd er troepenschouwing gehouden, en o! Wee : 1
element ontbrak. Algauw was het probleem opgelost: Pol V. was
bovengebleven om edelweisjes te plukken in de sneeuw. Wie wij een
uur later terugzagen, was wel degelijk onze Pol, echter zonder e-
delweisjes!

's Namiddags was het concert gepland in de galzaal van de Club
Méditerranée. Alles moest zeer stijlvol verlopen, want er werd
daar op alles gelet, zelfs op details!(naar iemand beweerde!)
Het optreden was tamelijk goed, de platen- en programmaverkoop was
minder. Later was er nog herrie over de verkoop van programma's,
die door de directeur van de boel verboden was.(zo zei hij achter-
af!) Al dat gelaber maakte op ons, muzikanten, die toch niet al-
tijd op details letten, een zeer flauwe indruk. Een sjiek avond-
maal met macaroni à la bolognaise bracht het humeur terug op een
hoger peil. Zelfs onze dirigent trachtte ons alles uit te leggen
maar wij bleven bij onze mening. Wij dachten dat dergelijk soort
mensen taktvoller was.

Bij onze thuiskomst in St.Jean, ontstonden perikelen nopens het
al dan niet doen van een avondtochtje. Bij middel van gedelegeer-
den werd tussen de partijen diplomatisch overlegd, en tenslotte
trokken de oudsten op naar Grimentz: wegens de gezonde avondlucht
of wegens "Le plus beau perle des Alpes ?" Toen kwamen enkele

dorstige derdelingen in opstand. Zij wilden immers, net zoals de grote mensen een pint gaan drinken! Jammer genoeg voor hen, werd de opstand spoedig de kop ingedrukt. Dus. dronken zij nogmaals fris water uit de waterbak.

Vrijdag 18 juli:" Noemt elke situatie als beginpunt, daar begint je verantwoordelijkheid!

Dagparool : "Kartouche!"

Die morgen werd in dé repetitie een bittere poging gedaan om "Mimosa" en "Stromen van Babel" terug in het repertorium op te nemen. Het bleef bij pogingen, want het was onze laatste repetitie en we konden het niet in perfectie uitvoeren. Meer succes had "Anniversaire", dat men na enkele keren doornemen weer vlug onder de vingers had.(de enen meer dan de anderen!)

Die middag genoten wij, na meerdere keren brood verorberen, weer eens van moeders heerlijke pappot. Kort na de middag stond Mr. Melly reeds klaar met zijn bus: die namiddag stond immers in het teken van Mr.Melly. Hij had ons, zoals vóór 3 jaar, geinviteerd om de specialiteit van de streek "raclettes fondues" te komen proeven bij hem thuis. In een kalm tempo zakten wij langs de vele haarspeldbochten af naar Sierre. Wij hadden daar nog even de tijd om van de mooie streek te genieten, wijl Mr.Melly alles in gereedheid ging brengen in zijn lusttuin. Het merendeel ging zwemmen in het heerlijk frisse meer van Sierre. In het midden van het meer lag een grote boei, die het strijdtoneel uitmaakte van een watergevecht tussen het zogeheten zwakke geslacht, door onze kokessen vertegenwoordigd, en anderzijds de "sterken":.d.w.z. de rest. Over het verloop van de strijd zullen wij niet verder uitwijden. Aangezien één der groepen, wegens hun minderheid, algauw tot kapitulatie gedwongen werd.

Ondertussen deden er zich perikelen voor rond een "heerlijk kaas-koppie", die staande hield dat wij "zweedse padvinderdjes" waren en Jan T. ongetwijfeld de "hopman". Veel woorden hebben wij er niet aan verspild. Zeer diplomatisch hebben wij hem het hoofd vol complexen gejaagd, waarna hij algauw het traditionele hazen-

pad koos!

Onmiddellijk daarna stond Mr.Melly weer paraat om ons naar zijn lusttuin te voeren. Hij vergastte er ons op do zo lang verwachte raclettes, die wij overgoten met frisse limonade. Wij danken hem nogmaals op indirecte wijze voor zijn sympathieke houding jegens ons orkest. Wij maakten er ook kennis met zijn gade, zijn toffe zoons, en dochter, die naar de mening van velen, veel weg had van een Romeinse vestaalse maagd.

Daarop volgde een eerder matig optreden in de stad Sierre zelf. Daar zweette Jean-Paul R. water en bloed toen hij tot de ontstellende constatacie kwam dat zijn uniformbroek het van boven tot onder had laten afweten(= eufemisme voor "gescheurd zijn"). De broek werd met een paar spelden opgekalefaterd, en Jean-Paul, zedig met zijn trui omgord was weer speelklaar. Die broek werd later op de avond door onze meester-kleermaker Pol terug samengenaaid, waarbij Pol het natuurlijk niet heeft kunnen nalaten ook andere delen van de broek dicht te naaien! Tijdens dit concert knoopt onze platenverkoper Commeyntje op uitbundige wijze connectie aan met enkele van onze noorderburen. die ons optreden een "tof gevalletje" vonden. Die keer hoorden wij bij de presentatie ook over een "zwarte" en een "neger" die geen water vonden, en dan maar vissen gingen in de woestijn!(invloed van de warmte, José?) Onmiddellijk na dit optreden werd alles weer inde camionette geladen, en trokken wij een eind verder naar het hospitaal van Sierre, waar wij met veel plezier nog een concert voor de zieken ten beste gaven. Weisse Bergen, rote untergehende Sonne, Ruhe: daar beleefden wij werkelijk een "Abend am Berg"! De ovatie van het zeer aandachtige publiek was de mooiste beloning voor onze inspanningen, waardoor wij hen en ook onszelf een onvergetelijke avond bezorgd hebben. Dat men ons concert zeer gewaardeerd had, konden wij merken aan de sfeer bij de kleine receptie na het optreden. De platenverkoop was eerder gering geweest, maar dat kon ons geen zier schelen, na al die heerlijke momenten. Het waren vermoeide, maar zeer gelukkige muzikanten die terug op de bus kropen met bestemming St.Jean. Op de bus werd zeer veel

gezongen, met als hoofdmotief: der Brief. la lettre, brief, a letter to his own heart, enz. Wij kunnen U echter verzekeren dat er geen insinuaties mee gemoeid zijn.

Op de slaapzaal hoorden wij vanuit de hoek van Jean-Paul tussen het snorken door : "Martine, Martine!" roepen, waarop prompt uit een andere hoek de flegmatieke reactie kwam.- "Nog een roeping naar de knoppen!"

Zaterdag 19 juli: "Laat ook de dichter in jou aan het woord!"

Dagparool: " Onnozel kiekeen!"

Reeds vroeg in de morgen daalden wij voor de zoveelste maal af langs het bergwegeltje naar de bus. Die dag zouden wij volledig doorbrengen in het mooie oord Champex. De bus slingerde zich over de smalle wegen tussen de prachtig omkruinde bergen. Voor de natuurliefhebbers werd zowel de reis, als de rondwandeling in Champex zelf iets énigs! Nochtans deed er zich op de bus een ernstig incident voor. Een slecht in de netten geplaatste banjo, en dan nog de zwaarste van al, kreeg de kriebel en donderde met oorverdovend geraas naar beneden; o wee ! juist op het eerbiedwaardige hoofd van onze dirigent, die alle pogingen tot reanimatie ten spijt, een kwartier lang geen enkel teken van leven meer gaf! (nvdr.: waarschijnlijk van verbouwereerdheid?) Toen onze arme dirigent er wat later terug boven kwam, maande hij de muzikanten aan meer voorzichtigheid aan de dag te leggen bij het wegbergen van de instrumenten. Daarop kwam flegmatisch de reactie van Johan D. Die beweerde dat onze dirigent van geluk mocht spreken dat er in de plaats van de banjo geen contrabas gelegen had! Daarop stond onze dirigent perplex, en bleef een antwoord schuldig.

Na de aankomst in Champex gingen de oudsten op zoek naar een zwemkom. Daar waren zij getuige van het feit dat een kleuter een neerploffen op de betonnen boord van het zwemdok meer op prijs stelde dan een frisse plons in het water. Gelukkig was er een

hollandse dokter in de omgeving, die zich op een vrij sadistische wijze over de kleine ontfermde.

De rest van de groep ging met de roeiboten en de pedalo's het meer onveilig maken. waar zij schitterend in geslaagd zijn. Daar een uur varen tamelijk goedkoop uitviel, en men anderzijds in een prachtig kader vertoefde, brachten zij ook een heerlijke namiddag door. Een boot onder bevel van Jan T. en Jean-Paul R. Enterde zelfs een vreemde schuit, en nam hem zelfs gedurende een hele tijd op sleeptouw. Over de inhoud en de bemanning van de gekaapte boot zullen wij maar niet verder uitwijden! (Moar seg!)

Enkele derdes meenden gerust, democratisch hun zelf meegebrachte apfelsaft te kunnen uitdrinken op het terrasje van een café.

Stante pede werden zij door een kwaadaardige "zombie" op het verkeerde van hun daad gewezen. Uit reactie gingen zij dan de dochter van de zombie de stuipen op het lijf jagen. Daardoor werd later aan een paar mannen de toegang tot de W.C. geweigerd ! (nvdr. van onmenselijkheid gesproken.)

's Avonds keerden wij tevreden terug tot aan Martigny. waar we nog een kontrakt af te werken hadden. Het werd op de kiosk tussen de rijen beuken, een pareltje van een optreden. Een pracht van een publiek dankte ons enthousiast voor onze muziek. Vóór en na het optreden waren er wel enkele discussies over het al dan niet hygiënisch verantwoord zijn van te veel brood te eten. Kwasi als een antwoord. daarop werd ons na het concert een "collation" aangeboden, waarbij wij 2 kanjers van boterhammen à la Dirk D. te verorberen kregen!

Doch tevreden over het vlotte verloop van deze dag, zocht iedereen terug thuis gauw zijn slaapzak op. Eerst konden wij nog genieten van een one-man-show van Johan D., die minuten nodig had om zich in zijn pyjama te manoevreren, waarbij voor de nodige verlichting ingestaan werd door Bernard Tafelbier. Iedereen verzilde vlug naar dromenland, daar er voor de volgende dag een uiterst zwaar programma genoteerd stond.

Zondag 20 juli.: "De mens in wiens hart het stil en rustig is
geworden kan weer tekenen bespeuren!"

Dagparool:" Eén, twee, zeven!"

Ver van uitgeslapen moesten wij die morgen reeds om 6 uur 30 uit de veren. Vlug werd iets achter de kiezen gestopt. waarna Raf de groep in een vijftal keren samen met het materiaal naar de kerk van Vissoie voerde. Dat wij er de hoogmis zouden spelen, was reeds weken aangekondigd. Eerst werd nog een korte repetitie doorge- maakt om, de balans op te maken voor de geluidsinstallatie. Om 9 uur 30 begon de hoogmis voor een bomvolle kerk, die in hun nor- men reeds zeer groot was. Het werd voor de Zwitsers iets énijs! Vooral de "Missa sine nomine" voor orgel en klarinet werd ten zeerste geappreciëerd. Tijdens de homilie dankte de pastoor van Vissoie ons voor het stijlvol opluisteren van het Misoffer, wat door enkele muzikanten niet werd gehoord, daar zij uitgeput door de vermoeienissen van de vorige dagen, op hun stoel zaten te dom- melen. Tijdens de mis zong de massa geanimeerd mee, waar ze het kon. Onmiddellijk na de mis werd het materiaal naar buiten ge- sleurd, waar wij op de dorpsplaats in een minimum van tijd opge- steld stonden voor een voormiddagconcert. Spijtig genoeg stonden wij opgesteld in een brandende zon, die weelderig onze reeds ver- brande armen en benen met haar stralen overstreelde. De Delial en andere zonnebrandprodukten dropen af van onze verdroogde ledema- ten. Doch met veel moed en volharding speelden wij verder, en zelfs even goed als tijdens de andere concerten. Maar onze dir- gent die één voor één zijn mannen zag bezwijken, gaf vlug de op- dracht het einde aan te kondigen. Iedereen slaakte een zucht van verlichting (en van dorst), uitgenomen een groep scoutsmeisjes uit Ekeren, die sadistisch als ze waren, er maar niet genoeg van kre- gen (van onze muziek). Toen alles opgeruimd was, lokten ette- lijke liters limonade en apfelsaft door onze verschroeide en b- gerige kelen. Roodverbrand als kreeften zochten wij toen gauw de frisheid en schaduw op in ons heem te St.Jean. Kort na de middag stapten we weeral op de bus, richting Leukerbad. In een slakkegangetje, waarbij menig muzikant zoetjes indutte,

kwamen we ter bestemming aan. Wij beschikten over de ganse namiddag om als gezeten burgers Leukerbad en zijn merkwaardigheden af te lopen. Een groep bezocht er de modderbaden, die hen vol verlangen stemden naar het heerlijke nat. Daar zij echter niet reumatisch waren leven de deuren voor hen natuurlijk gesloten. Om 18 uur 30 was iedereen weer present op de Place Municipale om samen een aristokratisch avondmaal te gaan nuttigen. Mijnheer Bauwens van J.K.Z. had reeds een goed restaurant opgezocht waar onze dirigent ons met milde hand op een summier eten-tje trakteerde: gepaneerde koteletjes met friten en prinsessebonen. Wij zijn hem nog altijd dankbaar dat, wij na zoveel maal brood eten zo'n machtig maaltje onder de kiezen kregen. Daarna zakten wij rustig af naar de Place Municipale. Vooraf had Dirk D. de 2 koks gefeleciteerd voor het lekkere eten. Te laat zag hij echter in dat het de koks waren van het naburig restaurant ! Op de plaats van het optreden konden wij onze ogen niet geloven: de leden van het Office du tourisme hadden de plaats afgezet in arenavorm, en voor het publiek banken ter beschikking gesteld. Om 20 uur 30 stipt wat men tenzzerste gewaardeerd heeft, vingen wij aan voor 1.500 (!) mensen, die reeds na het eerste nummer in vuur en vlam stonden. Het was een echt waardig luisterpubliek. De nummers volgden vlot op elkaar, zelfs wat te vlot, daar wij er nog vlug een paar uit het reserverepertoire moesten bijflansen. Het enthousiasme steeg ten top toen aangekondigd werd dat om 21 uur 30 "les cosmonautes américaines " op de maan geland waren. Ook het aantal verkochte platen werd een nieuw rekord, ver boven dat van Saas-Fee, daar er 270 aan de man gebracht werden. Het was werkelijk een optreden, zoals wij er nog nooit een in onze carrière hadden meegemaakt. Tijdens het concert liet Martine, een van onze kookmoeders (?) haar gezag gelden ten opzichte van een zwitsers inboorlingetje, dat dacht onze batterist met zijn eigen trommelstokken tot excessen te moeten ophitsen. Natuurlijk dat zowel wij, als het inboorlingetje vol ontzag opkeken naar onze kookmoeder in kwestie. Na het optreden konden wij nog vlug van een verfrissende dronk genieten, waarna wij de terugkeer naar St.jean aanvatten. Op de bus ontspan zich tussen Marc D. en

Pol V. een diepzinnig filosofisch gesprek. De stilte en de goede omstandigheden waren er in elk geval, daar heel de bus ingedut was. Dit duurde niet lang, want plots haperde de bus met het achterwiel aan de betonnen boord van de baan, wat een hevige slag gaf. Iedereen schoot wakker, en vroeg zich reeds af hoe diep het ravijn wel zou zijn waarin wij gevallen waren. Gelukkig was het zo ver niet gekomen!

In ons heem te St.Jean had de pastoor van Vissoie van onze afwezigheid gebruik gemaakt om, er voor de inwoners een tombola in te richten. Die tombola kreeg een hele verlenging, daar rond 1 uur in de nacht nog steeds enkele zwitser, min of meer in toestand van geestelijke verrukking in de omgeving rondzwalpten.(waarschijnlijk van geluk wegens hun gewonnen prijs?)

Gedurende de ganse avond hadden hele legers motten en "diergelijke hun intrede gedaan in onze lokalen om er van het vele licht te genieten. Dirk V. toonde zich zó onovertreffbaar in de mottenjacht dat een ruit erbij aan diggelen viel. " Akkoord, moar de mot was toch naar liet pierenland" beweerde Dirk ! Toen wij ons teruste begaven, kwam meteen ook de volledige rust in over St.Jean.

Maandag, 21 juli : "Hoogste vorm van dienstbaarheid: brood worden"

Dagparool: " Duust en zesse..."

Die morgen kwam er van het goede voornemen om 5 uur op te staan, om de eerste maanwandeling te gaan zien in het caféetje dat, verwonderlijk genoeg over een T.V. beschikte. niets in huis. Zeer begrijpelijk, daar de 2 vorige dagen uitermate lastig geweest waren. Er werd slechts om 9 uur ontbeten, waarna de diensten in een zeer gezapig tempo werden afgehaspeld. Sommigen stonden zelfs met een tas en de afwashanddoek in de hand te slapen. Anderen maakten een kleine tocht in de omgeving, enkelen gingen in het ijskoude bergwater pootje baden, weer anderen speelden de traditioneel geworden blues. Om 13 uur daalde men vlug af tot aan de café om er de ruimte-exhibitie, die men O! schande 's morgens gemist had te gaan bewonderen, Een groep vatte nog een kleine berg-

tocht aan. Enkelen zetten zich voor het heem neer in de schaduw en namen er het repertorium nog eens door. Weldra was er een aandachtig luisterend, vooral vrouwelijk publiek opgekomen. dat iedere maal met twee minuten vertraging begon te applaudisseren. Nu ja, beter laat dan nooit (beweerde Jan T.) Ter verpozing zorgden onze kokessen voor het potje koffie met cake, die wij, niet-tegenstaande hij reeds veertien dagen oud was, ons toch lieten welgevallen.

Voor de laatste maal trokken wij die avond op naar de bus. Het afscheidsconcert was voorzien te St.Luc, waar wij 3 jaar geleden veel bijval hadden genoten. Het was ook een van de ontroerendste momenten voor onze eerstes, die hier hun zwanenzang bliezen en tokkelden bij het Banjo-orkest. Bernard T. zat tussen de banjopassages in menig traantje weg te pinken. Bij Martin D. stroomden de tranen zo overmatig dat ze langs de snaren van zijn banjo neerdruppelden en op de grond neerkwamen. Pol V. speelde tussen de nummers door zijn voor ons zó overbekende " Bonnie and Clyde", dat - wij kunnen het U verzekeren - ditmaal zeer triestig klonk. Pol M. blies met een meewarige gelaatsuitdrukking voor de laatste maal in the style of great old Harry James. Het meest dramatische overkwam contrabasspeler Jan T. die zijn laatste noot vals aansloeg. Wij vrezen dat Jan het nooit teboven zal komen!

Daar wij voor het optreden een " Valaisaanse plat" aangeboden waren, konden wij na het concert onverwijld naar St.Jean terugkeren. Er was immers nog een afscheidsfeestje voorzien. Per klas schaarde iedereen zich rond de tafels en snoepte er van de versnaperingen, waarvoor onze kokesjes hadden gezorgd. In een uitgebreide afscheidsrede dankte E.H.Bouckaert iedereen aan wie dank verschuldigd was, en vooral had hij een speciaal dankwoordje over voor elk der eerstes die na 4 of 5 jaar trouwe dienst het Banjo- orkest moeten verlaten. Aan E.H. Bouckaert werd vanwege de muzikanten een prachtig uit hout gesneden masker, typisch voor Valais, aangeboden uit dank voor de prachtige reis. Na het gezellig samenzijn gingen de jongsten vlug slapen. terwijl de eerstes en tweedes het feestje nog wat verlengden, zelfs voor sommigen heel de nacht door ! Een paar flessen wijn werden nog in alle eenvoud de hals ge-

Toch hadden zij nog de moed om de keuken en de refter volledig te schrobben en netjes in orde te brengen!

Dinsdag 22 juli : " Bomen hebben wortels. Mensen moeten verder gaan!"

Er is een tijd van komen, en een van gaan. Voor ons was de tijd van gaan gekomen. Het opruimen en de pakken maken geschiedde zeer vlot, zoals trouwens ons hele verblijf zeer vlot verlopen was.

Om 11 uur namen wij afscheid van de heren Bonte en Beghein, en hun respektievelijke eega's, en van Raf, de secretaris. die noodgedwongen drie dagen later zou naar huis komen. (wegens de verbrande camionettemotor!) Na een laatste meewarige blik op St. Jean te hebben geworpen, tuften wij naar Sion. In Sierre werd er afscheid genomen van José, die besloten had nog enkele dagen langer in Zwitserland rond te toeren. In Sion werd de inwendige mens versterkt. Dirk D. verorberde er zonder forceren: 3porties vlees, 2 porties aardappelen, en 3 kommetjes tomaten: als men maar gezond is, hé Dirk?

Op de terugweg installeerden velen zich om een "tukje" te doen, waaronder vooral de groep der universitaireren uitblonken. Rond de avond kwamen wij in Besançon aan. Wij piknikten er in de omgeving van het station. Dirk D. en Marc D. klommen op de muren voor het station. en dansten er zum Abschied de "Joe Hedley" en de "Chachacha". Ondertussen was de duisternis ingevallen, en trokken wij verder Frankrijk in.

Op de duur werd de chauffeur vermoeid, en besloot in Chaumont enkele uren te slapen. Wij, muzikanten, trokken met gitaar en banjo het hekken van het stadspark over, en hielden er in de maneschijn, een zeer geslaagde happening. De scoutsmeisjes van Ekeren hielden ons gezelschap en zongen in Twee stemmen met ons mee. Aan de pret kwam spijtig genoeg een bruusk einde. toen de flikken ons diets trachten te maken zo gauw mogelijk onze biezen te pakken. Uit eerbied voor de arm van de wet, gaven we prompt aan hun oproep gehoor. Ondertussen was de chauffeur ontwaakt, en ging het

dommelend verder richting Reims. Toen wij in de omgeving van Reims halt hielden, werd de omsingeling van Kaketoe en CO (vooral C°) voltrokken.

Na een kort oponthoud en verfrissing aan de belgische grens, kregen wij weldra de bekende geur van ons heerlijk Vlaanderland in de neus. Na een voorspoedige terugreis bereikten wij, woensdag omstreeks 11 uur terug ons goeie ouwe Menen.

Na het afladen van koffers en materiaal nam iedereen tevreden afscheid van elkaar met de groet: "Tot op de dia-avond!"

Maar O treurnis! Er ontbrak een valies! Namelijk dat van MarcD. Bij het verschijnen van dit verslag vernamen wij dat het valies, drie weken na de terugkomst in Menen terug in de handen van de eigenaar is wedergekeerd. Het valies heeft in die drie weken praktisch volledig België doorlopen, waarna ze te Kortrijk tot stilstand werd gebracht!

Enkele muzikanten gingen onmiddellijk na de aankomst " de Beiaard" opzoeken, om eindelijk weer eens een goede pint belgisch bier te kunnen drinken.

Zo was dan meteen het einde gekomen van deze reis, die dank zij de positieve inzet van allen. ons menig mooie en onuitwisbare herinnering heeft nagelaten !

Wij kunnen niets anders dan eindigen met de woorden van ons topnummer " Valais", die wij nog lang in ons zullen horen nazinderen:

"Muss ich dir beim Abschied sagen,
vielen Dank für diese Tage,
möchte bleiben, hier in Wallisland !"

M.D.

BIJVOEGSEL ** de deelnemers aan de reis, met curriculum vitae :

Dirigent: E.H. Bouckaert : Het sprak veel over pruiken, en het heeft aandelen in een apfelsaftfabriek.

Administr.: Raf Herman : Het dronk limonade met emmers. en speelt volgend jaar bij basketclub "Rac.Kuurne"

Kokessen: Martine : Het liep rond met een "plakker", en het heeft duizend en zes kleedjes.

Kristien : Het houdt van Limburgers (nvdr.Leon), en het smooit zonder taks.

Hilde : Het maakt soep met peper, en cacao met zure melk.

Banjo's M.Decramer : Het presenteert in vijf talen, en het Zegt : "Tiereliere".

M. Depuydt : Het loopt rond niet een blaadje, en het kijkt kisten dragen.

B.Detavernier : Het houdt van James Last, en het zegt "Shut up".

P.V. biervliet : Het eet niet graag zuiver peper. en het speelt van "Bonnie end Klaait".

E. Dehaene : Het verkoopt platen, en het vertelt er niet veel, maar....

P. Van Raes : Het vangt muizen, en het stopt brils weg.

Dirk David : Het speelt banjo met "piwanten", en het zingt van ' Icecream".

R. Decramer : Het niest, en het zoekt banjozakken.

F. Deleu : Het speelde trompet, maar ging mee als banjospeler.

P. Verbeke : Het plukt edelweisjes in de sneeuw, en het kreeg de prijs van de elegantie.

L. Dejaeghere : Het is van een progressief gehucht, en het smooit als een stoomboot.

R. Essel : Het laat niet toe dat men in zijn slaapzak kruipt, en " 't is dat wat hij ging doen.

R. Lecluyze : Het draagt mikrovoeten, en het zwijgt.

- L. Commeyne :Het zwijgt nooit, en het verkoopt pla-
Ten in alle talen.
- Zang: J. Develtere :Het heet "Heintje", en het is een armen
dwaas.
- M. Lerouge :Het geeft graag handtekeningen, en het
slaapt onmiddellijk.
- Gitaar: M. Poot :Het speelt blues van 's morgens tot 's a
vonds, en het krijgt geen brieven.
- S. Declercq : Het liep rond met een sluns, en het
drinkt graag Perrier-Mente.
- Contrabas: J. Timmermans : Het heeft kartouchekomplexen, en het
vraagt hoeveel de mensen wegen.
- C.V.keirsbilck : Het heeft een vliegersvest, en het rijdt
te paard.
- J. Wybaillie : Het loopt graag met zijn buikje bloot, en
het klopt erop. (op dat buikje)
- Orgel: J.Decramer : Het gaat met bijbedoelingen naar Mayoux,
en het geeft one-man-shows.
- Slagwerk: P.Wybaillie : Het eet graag zappalsientjes, en het
zegt: "Moar seg".
- Presentat.:J. Declercq : Het eet graag sardientjes, en het gaat
vissen in de woestijn.
- Foto J. Messely : Het neemt kiekjes, en het heeft een mooi
sjaaltje aan.
- Fluit: J. Nijs Het is niet mager, en het speelt fluit
2 stemmen.
- D. Vanholme : Het slaat ruiten in. en het speelt ook
in 2 stemmen.
- Trompet: P. Muylaert : Het produceert chips, en het speelt ei-
gengemaakte solo's.
- Klarinet: P.V.lerberghe : Het piept, (nvdr. nieuw rietje), en zijn
missa blijft nog steeds sine nomine.
- Saxo W. Wyffels : Het sleurt. en het eet.
- F. Robbe : Het loopt rond met pilletjes, en het
heeft nooit klarinet geleerd.
- J.P.Robeseyn : Het scheurt zijn broek, en het roept:
"Martine " .

G. Vermeersch : Het speelt Zorro, en het maakt de
lendenslag in de waterbakken.

Techniek: P. Vallaey : Het zit bij de scouts, en het slaat
zijn voeten om.

H. Decuypere : Het kan niet verdragen dat de micro's
juist staan, en het vernestelt in de draden.

HITPARADE VAN 21 JULI OP " R A D I O V A L A I S " :

De TOP - 35 :

1- Spinning wheel	Patrick Zappalsientje
2- Ga mee, naar Saas-Fee	Marva
3- Zo mooi, zo blond, en zo alleen	Kartouche
4-Tiereliere	Marc and his Universaries
5-Letter to my own heart	Marc Blues
6-A bridle hanging	Claude and his flying jockeys
7-Hair	Alfonso Bouckaerdini
8-Try to remember what happens
in september	Marc and his kokess-girls
9-Limburg allein	Kristien en Leun
10-Zieje van Bilzen	Martien
11-Aqua - rel	Raf and the secretaries
12-Aperitif	Patrick en Martien Frey
13-Een hond om mee te leven	Jan en Kartouche
14-Ballade	Jess and James
15-Costa dorada	Claude Garcia
16-Bonnie and Clyde	Pol and his Biervlietsisters
17-Lied van den "boterham"	Banjo-orkest
18-De smokkelaar	Marc and his Douaneers
19-Valais	Pol and Harry James
20-Fluitimprossie	arrangement in 2 stemmen Johan N
en Dirk V.
21-Mickey Mouse	Paul V.
22-Kom uit je bedstee	Marc D. and Marc P.
23-Icecream	Dirk D. en Sefa

24- Ballade van de woestijnvissers	José Lopez
25-Zorro est arrivé	Zorro Vermeersch
26-Zo'ne vuilen hebben wij nog niet gehad	Tjenne
27-I say a little prayer	Jean-Paul and Aretha Franklin
28-Race with the devil	Raf and his V.W.- Motors
29-In the year 1006	Pol and his Biervlietsisters
30-Je t'aime moi non plus	Pascaltje
31-Wij zijn niet sexy	The scoutsgirls of Ekeren
32-Boom bang a bang	Raf and his V.W.- Motors
33-Nobody knows the troubles I have seen	Alfonso Bouckaerdini
34-In Mayoux wil ik zijn	Johan and his Philicordas
35-Epistola	Bernard Takelbier en Marc Blues

NABESCHOUWING

W I J D A N K E N

- E.H. Bouchaert, dank zij wie de reis naar Zwitserland tot stand Imam, en die ons de gelegenheid gaf gedurende jaren onze muzikale talenten te ontwikkelen.
- Heer Raf Herman, voor zijn administratief werk, zijn sympathieke omgang met de muzikanten. en zijn tegenwoordigheid van geest op kritieke momenten.
- Kristien, Martine, Hilde, voor hun culinaire activiteiten, waardoor wij lichamelijk intact terug zijn thuisgekomen.
- de eerstes, voor hun actieve en volgehouden inzet. E trouwe dienst aan het Banjo-orkest gedurende 4 of 5 jaar.
- J.K.Z. colonie belge, dat voor ons het verblijf in Valais organiseerde, en ons steeds even vriendelijk zijn diensten aanbood.
- St.Aloysiuscollege Menen, dat ons steeds in alle momenten ter zijde heeft gestaan. en ons voor 2 weken haar VW-camionette uitleende.

Voor al deze zaken. aan al deze mensen onze welgemeende

D A N K !